

Arrest

nr. 185 395 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 september 2015 België is binnengekomen, diende op 21 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 september 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 15 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 21/09/2015

Overdracht CGVS: 25/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16.06.2016 van 08u51 tot 13u12, waar u werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Tibau, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u soennitisch moslim van Arabische afkomst, geboren op 31.08.1985 in Tarmiya, ten noorden van Bagdad en heeft u de Irakese nationaliteit. U verbleef uw hele leven in Tarmiyah, tot aan uw vlucht uit Irak op 1 oktober 2014. In 2005 werd uw broer O., vermoedelijk door toedoen van de militie Jeish Al Mehdi, vermoord toen hij vissen transporteerde op de weg naar Al Jamhuriya, Tarmiyah, Bagdad. U studeerde koranwetenschappen en leerde uw echtgenote, K.R.A.K., kennen op de faculteit. U trouwde in 2011. Na het behalen van uw diploma in 2012, ging u werken als chauffeur voor de plaatselijke krant. U vervoerde de artikels en gedrukte kranten tussen het kantoor van de krant en de drukkerij en vervoerde de directeurs van het bedrijf binnen de provincie Bagdad. In 2013 begonnen er betogingen in uw regio en zette u uw werk bij de krant stop.

In juni 2014 kwam de verantwoordelijke van uw wijk naar uw huis en vroeg u om de fatwa van Al-Sistani te volgen en vrijwillig als mediareporter/journalist voor het volksleger, Al Hasd Al Shaabi, te gaan werken tijdens gevechten in dorpen. U zei dat u geen enkele ervaring had met een camera of met wapens en dat u slechts student was. U weigerde het aanbod. Zeven dagen later kwamen er een tiental Hummer-wagens naar uw huis. Verschillende gewapende mannen vielen uw huis binnen, klommen op het dak en hun kapitein, M.A., die behoort tot de militie Asa'ib Ahl Al Haq (AAH), vroeg u waarom u de fatwa van Al-Sistani niet uitvoerde en u zich niet aansloot bij het volksleger. U zei hem dat dit op vrijwillige basis was en dat u niet wilde deelnemen. Hierop ontstond een ruzie. De kapitein vroeg u om binnen de 3 dagen 30 000 dollar te schenken aan het volksleger. Hij legde beslag op uw wagen en vertrok. U vluchtte zelf naar de regio Al Jamhuriya, die in handen was van de Mukhadma stam en waar u gedurende twee maanden bescherming kreeg van de lokale sheikh.

Na twee maanden en half werd u gebeld door uw moeder die u zei dat het veilig was in Tarmiyah. Uw belagers hadden éénmaal uw huis binnengevallen maar u kon nu terugkeren. Uw vader kwam u ophalen in zijn wagen en uw moeder verstopte u onder haar sluier. Zo kon u ongezien naar het huis van uw broer in Al Tarmiyah gaan. Die avond kwam kapitein M.A. van AAH echter samen met andere militieleden naar het huis van uw broer en u moest naar het veld vluchten. De kapitein bedreigde uw familieleden ermee dat hij u zou vermoorden als hij u vond.

Via een vriend van de familie verkreeg u een reispaspoort op 28.09.2014. U verbleef enkele dagen in Bagdad en nam op 01.10.2014 het vliegtuig naar Istanboel, Turkije. U verbleef 7 dagen in Istanboel en vestigde u vervolgens naar Adama, Turkije. U meldde zich aan bij de Verenigde Naties (VN). Na 6 maanden in Adama te hebben verbleven, kon u officieel asiel aanvragen bij de VN. U zou in het kader van uw asielpprocedure in Turkije pas een volgende afspraak krijgen in 2022. U kreeg een tijdelijke verblijfplaats toegewezen in de Turkse provincie Yuzkat, waar u verbleef tot 07.09.2015. U reisde toen naar de Turkse kust en nam de boot naar Griekenland, waar u op 09.09.2015 aankwam. U reisde verder met de trein en bus door Europa en kwam op 14.09.2015 in België aan, waar u op 21.09.2015 asiel aanvraagde.

Na uw vertrek uit uw land van herkomst verwittigde uw moeder u dat uw broer A. en M. gearresteerd werden door veiligheidsinstanties. Uw ouders informeerden naar hen maar hebben geen nieuws over hen ontvangen.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: Een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaart, een kaart van uw werk bij het persbureau 'reconstruction', een document van uw asielaanvraag bij de Verenigde Naties in Turkije, een kopie van de woonstkaart van uw vader, kopieën van de identiteitskaarten van uw zoon en dochter, een kopie van het reispaspoort van uw vader, een kopie van uw huwelijkscontract, de enveloppe waarmee uw documenten naar u werden opgestuurd en een foto van een vernield huis.

B. Motivering

U beweert in Irak te zullen worden vervolgd en gedood door leden van de Asa'ib Ahl Al Haq (AAH) militie omdat u weigerde als journalist voor hen te werken.

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat u door de lokale Mukhtar gevraagd werd de Fatwa van Al Sistani te volgen en zich aan te sluiten bij het vrijwilligersleger (Al Hashd Al Shaabi), meer bepaald als media-reporter/journalist tijdens gevechten in dorpen, hetgeen u weigerde, waarna u door leden van AAH in dit verband werd bezocht en verder onder druk werd gezet (CGVS p13-14). U verklaarde namelijk dat net u met dit verzoek benaderd werd omwille van uw werk voor een lokale krant (CGVS, p14), maar tegelijk stelde u dat u geen enkele ervaring had als

cameraman of journalist, dat u louter als chauffeur voor een lokale krant had gewerkt en dat u bovendien reeds uw werk als chauffeur bij de lokale krant had stopgezet. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u slechts zeer beperkt betrokken was bij de activiteiten van de door u genoemde redactie. Zo verklaarde u niet te weten wat de activiteiten van de krant waren of waarover hun stukken gingen en verklaarde u niet zeker te weten of deze krant een website heeft (CGVS p9, 13). U kunt dus niet aannemelijk maken waarom men dan net u zou uitkiezen om als journalist met het vrijwilligersleger samen te werken. Het lijkt bovendien weinig waarschijnlijk dat een sjiitische militie als AAH vervolgens zou aankloppen bij een soennitische, voormalige chauffeur van een redactie om getuige te zijn van hun oorlogsdaden. Temeer daar uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat AAH over een invloedrijk en prestigieus tv-kanaal beschikt, genaam Al 'Ahd, dat 24 uur per dag uitzendt en dat een bereik heeft van 5 à 7 miljoen kijkers, zodat logischerwijze kan verwacht worden dat dat militieleden van AAH op de mankracht en expertise van hun eigen media-arm beroep zouden doen. Het bestaan van tv-zenders als Al 'Ahd, en andere aan sjiitische milities gelieerde kanalen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als zou men per sé beroep doen op u, een soennitisch, voormalig chauffeur die geen enkele affiliatie heeft met AAH of andere sjiitische milities. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat de sjiitische milities van Al Hasd-Al Shaabi, waaronder ook de militie Asa'ib Ahl al Haq, kunnen rekenen op talrijke vrijwilligers, zelfs in die mate dat deze groepen te kampen hebben met financiële en logistieke problemen voor de opleiding van nieuwe vrijwilligers, en dat uit deze informatie blijkt dat deze milities bijgevolg niet overgaan tot dwang om nieuwe strijders te rekruteren. Het is bijgevolg uiterst ongeloofwaardig dat leden van Asa'ib Ahl Al Haq geprobeerd zouden hebben om u, een soennitische man aan wie zij bovendien geen gewillige rekrut zouden hebben, met dwang in te lijven. Gelet op voorgaande is het des te ongeloofwaardiger dat uw belagers, omwille van uw weigering om als vrijwilliger deel te nemen aan het leger, dergelijke verregaande maatregelen zouden nemen. Zo verklaarde u dat u aanvankelijk door de wijkverantwoordelijke uitgenodigd werd om vrijwillig als mediareporter bij Al Hashd Al Shaabi/het volksleger te gaan werken (CGVS p13). Toen u dit weigerde kwamen er enkele dagen later plots meer dan 10 militaire wagens naar uw huis, vielen soldaten uw huis binnen en klommen ze op het dak, waarbij u opnieuw werd aangemaand de fatwa van Al-Sistani te volgen en zich bij het vrijwilligersleger aan te sluiten (CGVS p13, 15). Vervolgens dook u twee of twee en half maanden onder in een andere wijk maar werd u bij uw terugkomst meteen weer bezocht door gewapende personen (CGVS p16). Uiteindelijk werd na uw vlucht zelfs uw huis opgeblazen (DVZ vraag 3.5). Gelet op wat hierboven werd uiteengezet is het des te opvallender dat leden van sjiitische milities dermate veel inspanningen zouden leveren en middelen zouden inzetten om u te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft. Gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt en uw geringe functie bij een lokale krant die u bovendien al had opgezegd, dient dan ook te worden besloten dat uw verklaringen betreffende de dwang die u zou hebben ondervonden om zich aan te sluiten bij AAH of het vrijwilligersleger, uiterst ongeloofwaardig zijn. Ook verklaarde u later dat uw gedwongen rekrutering door de leden van AAH een excuus was om u zo uit het district weg te jagen. Indien zij u echter louter wilden verjagen is het geenszins aannemelijk dat aanvankelijk de Mukhtar van uw wijk en vervolgens een kapitein van AAH u beiden dan nog de kans gaven om zich bij het vrijwilligersleger aan te sluiten en voor hen als journalist te werken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt nog versterkt door de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen. Zo verklaarde u op het CGVS dat u eerst benaderd werd door de Mukhtar van uw wijk, dat u drie dagen later benaderd werd door kapitein M.A. en zijn soldaten en dat deze u vertelde dat u binnen de 2 of 3 dagen 30 000 dollar moest betalen (CGVS p13). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u echter dat u door leden van Al Hashd Al Shaabi gevraagd werd om binnen de 7 dagen een antwoord te voorzien en dat u anders 30 000 dollar zou moeten betalen (DVZ vragenlijst vraag 3.5). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u bedoelde dat er 7 dagen zaten tussen het bezoek van de Mukhtar en het bezoek van kapitein M.A. Dergelijk antwoord kan echter onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen, aangezien uw oorspronkelijke verklaring op de DVZ duidelijk betrekking heeft op de tijd die u werd gegeven om hen 30 000 te betalen en u zelf eerder op het CGVS verklaarde dat kapitein M.A. drie dagen na het bezoek van de Mukhtar naar uw huis was gekomen (CGVS p13, 15-16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit gehaald.

Het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde gedwongen rekrutering door leden van de AAH militie en vervolgingsfeiten in dit verband, haalt uw algehele geloofwaardigheid onderuit en bijgevolg ook uw blote bewering als zouden uw broers na uw vertrek uit Irak om een u ongekende reden gearresteerd zijn door de veiligheidsdiensten (CGVS, p7-8). Hoe dan ook kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u in dit verband zelf gevisieerd werd of zal worden.

Ook legde u een foto neer van een vernield huis. Bij deze foto moet echter worden opgemerkt dat uit dit stuk op geen enkele manier kan worden afgeleid dat het hier uw eigen woonst betreft, noch dat deze door een gerichte bomaanslag vernietigd werd zoals u verklaarde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). De overige documenten die u neerlegde (Een kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaart, uw Irakese perskaart, een document van uw asielaanvraag in Turkije, een kopie van de woonstkaart van uw vader, kopieën van de identiteitskaarten van uw zoon en dochter, een kopie van de reispas van uw vader, een kopie van uw huwelijkscontract en de enveloppe waarmee uw documenten naar u werden opgestuurd) vormen weliswaar een bewijs voor uw identiteit en die van uw vader en kinderen, ze vormen echter geenszins een bewijs voor de problemen die u in Irak ervaren zou hebben.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiïeten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring" vermeldt verzoeker dat het beroep is gericht tegen de "uitsluiting" van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hem ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Bovendien betreft de

bestreden beslissing geen beslissing tot “uitsluiting” van een internationale beschermingsstatus, maar wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende rechtsregels:

- Artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
- Artikel 1, (A), 2 van het vluchtelingenverdrag.
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoeker dat hij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven, die als geloofwaardig kan worden beschouwd. Hij verwijst naar het arrest nr. 42 022 van de Raad van 20 april 2011 dat stelt dat een kort, precies en geloofwaardig asielrelaas kan volstaan om de feiten vast te stellen. Verzoeker beweert dat dit *“manifest het geval is ter zake”* en dat hij *“manifest heeft meegewerkt”* met het leveren van bewijs. Hij stelt dat de bewijslast die rust op kandidaat-vluchtelingen redelijk dient te zijn en dat desgevallend het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn relaas tegenstrijdigheden, incoherenties en onduidelijkheden bevat, voert verzoeker aan dat het evident is dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden veroorzaakt, en dat het moeten terugkomen op bepaalde precieze elementen in zijn hoofde veel stress heeft veroorzaakt. Hij benadrukt dat hij de bewijselementen heeft neergelegd die zijn vrees voor vervolging bevestigen, en dat de bestreden beslissing niet passend werd gemotiveerd. Hij meent aldus dat geen rekening werd gehouden met zijn werkelijke toestand, die hij spontaan heeft uitgelegd. Aldus moet aan verzoeker het voordeel van de twijfel verleend worden. Verzoeker licht hierbij toe als volgt:

“Dat de gegevens in de motivatie niet objectief zijn.

AANGEZIEN de verzoeker soenitische moslim is en in BAGDAD gewoond heeft tot aan zijn vertrek voor TURKIJE op 01.10.2014.

Dat zijn broer werd gedood door de militie Jeish Al Mehdi reeds in 2005.

DAT de verzoeker zijn studies heeft verder gezet en zijn diploma behaalde in 2012

Dat hij werkte als journalist voor de lokale krant "Imar Al Irak" en heeft deelgenomen aan de redactie, hij hield zich eveneens bezig met de goede afhandeling van het drukken en het transport van de krant van de drukkerij naar de zetel van de krant voor de distributie.

Dat de verzoeker zijn werk heeft stopgezet in 2013.

Dat in juni 2014 personen naar zijn woonplaats zijn gekomen teneinde hem te vragen om vrijwillig naar de militie Al Hasd Al Shaabi te gaan om er te werken als journalist bij de gevechten in de dorpen

Dat de verzoeker heeft beweerd dat hij geen enkele ervaring had;

Dat weinige tijd later de strijders van de Asa'ib Ahl Al Haq militie zich begaven naar de woonplaats van de verzoeker om nogmaals de vraag te stellen aan de verzoeker.

Dat de verzoeker opnieuw geweigerd heeft en de verzoeker drie dagen kreeg om een antwoord te geven of een bedrag van 30.000 dollar te betalen.

Dat de verzoeker uit de regio is weggevlucht nog dezelfde dag en gedurende twee maanden geleefd heeft in de streek van AL JAMHURIYA.

Dat de verzoeker teruggekeerd is in zijn geboortestreek naar de woonplaats van zijn broer maar heeft vastgesteld dat hij nog steeds vervolgd werd door dezelfde militie, waarop hij besloot op IRAK te verlaten voor TURKIJE.

Dat de verzoeker en asielaanvraag heeft ingediend in TURKIJE, dat het verhoor voorzien is voor 2022.

Dat de verzoeker de beslissing heeft genomen om de bescherming te vragen van de Belgische staat.

Aangezien de aangevochten beslissing bepaalde elementen niet in overweging neemt die werden uiteengezet door de verzoeker en ondermeer de documenten die werden neergelegd ter staving van zijn aanvraag.

Dat de verzoeker het bewijs heeft neergelegd dat hij gewerkt heeft als journalist en niet als chauffeur bij een lokale krant.

DAT zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn burgerschapskaart en eveneens zijn badge aantonen dat hij wel degelijk gewerkt heeft als journalist en niet als chauffeur.

Dat de verzoeker meerdere keren tijdens zijn verhoor heeft herhaald dat zijn taak er eveneens in bestond om de CD's en de Flashes na zijn werk te vervoeren, waarbij zijn werk er hoofdzakelijk in bestond om artikelen op te stellen voor de lokale krant.

Dit is een zeer belangrijk element dat in overweging moet worden genomen, waarop de vrees van de verzoeker gestoeld is.

Dat de verzoeker meent dat de tegenpartij zijn aanvraag niet op strikte wijze onderzocht heeft.

Dat bij het einde van zijn verhoor op 16.06.2016 de tegenpartij heeft uitgelegd dat de verzoeker later opnieuw zou worden opgeroepen.

Dat inderdaad, de verzoeker een oproeping kreeg voor een tweede verhoor dat werd bepaald op 07.07.2016

Dat de tegenpartij de verzoeker verwittigd heeft dat hij later opnieuw zal worden opgeroepen.

Dat later geen verhoor meer werd voorzien en dat de aangevochten beslissing werd genomen vooraleer de heer H. opnieuw werd verhoord.

Dat de verzoeker de houding van de tegenpartij niet begrijpt die meent dat vooreerst het essentieel is dat zij hem opnieuw verhoren omdat bepaalde elementen begrijpelijk blijven en in een tweede instantie de beslissing te nemen voor het verwerpen van zijn aanvraag.

Dat de tegenpartij meent dat het onbegrijpelijk is dat de sjiitische militie Al Hasd Al Shaabi de verzoeker zou bedreigen in de mate dat hij slechts een beperkte rol had in de lokale krant

Dat de verzoeker heeft uitgelegd dat inderdaad zijn rol beperkt was maar dat de sjiitische milities hem viseerden hoofdzakelijk als Soeniet, zijn broer werd gedood tijdens het conflict in IRAK in 2005.

Dat twee van zijn broers werden ontvoerd drie tot vier maanden na zijn vertrek uit TURKIJE ;

Dat zijn broers nog steeds spoorloos zijn.

Dat de verzoeker werd ingelicht van het overlijden van zijn broer na zijn verhoor op 16.06.2016

Dat de overlijdensakte benadrukt dat hij werd gedood door een kogel, de familie moest meer dan 10.000 dollar betalen voordat zij het lichaam van de overledene zouden willen overhandigden.

Dat de broer van de verzoeker evenmin een belangrijke functie had in BAGDAD.

Dat zijn broer hoofdzakelijk en eenvoudigweg gevisieerd werd omdat hij Soeniet was.

Dat de Sjiitische milities en hoofdzakelijk Asa'ib Ahl Al Haq verantwoordelijk zijn en voornamelijk te BAGDAD voor de verplaatsing van meerdere Soenitische personen die aan de basis liggen van vele kidnappings en eveneens illegale arrestaties.

Dat een rapport HUMAN RIGHT WATCH van 2015 de veiligheidstoestand in BAGDAD heeft bevestigd en de verantwoordelijkheid van sjiitische milities in de verplaatsing en de kidnapping van soenitische personen heeft bewezen;

Dat de tegenpartij de identiteit en de Arabische en Soenitische etnische oorsprong van de verzoeker niet in vraag stelt.

Dat meerdere personen van Soenitische oorsprong alle dagen uitgemoord worden in IRAK door de Sjiitische milities

Dat deze toestand gekend is door de tegenpartij

Dat de verzoeker een asielaanvraag deed in TURKIJE.

Dat ten gevolge van zijn aanvraag, zijn verhoor en zijn afspraak werden bepaald in 2022.

Dat de verzoeker IRAK heeft verlaten uit vrees van voor vervolgingen in de zin van de conventie van GENEVE.

Dat de tegenstrijdigheden die werden opgemerkt door het CVGS geen obstakel vormen voor het bekomen van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat met betrekking tot de aankomstdatum van de milities, de verzoeker uitgelegd had dat de militiestrijdmachten vier dagen na de doortocht van de regiochef zijn toegekomen

Dat zij hem een termijn van drie dagen gaven om het losgeld te betalen of met hem mee te komen.

Dat de verzoeker sprak over een termijn van 4 en eveneens over een termijn van zeven jaar.

Dat geen grote tegenstrijdigheid kan worden verweten aan de verzoeker.

DAT « het mogelijk is dat nadat de eiser zich oprecht zou ingespannen hebben om de juistheid aan te tonen van de feiten die hij opwerpt, bepaalde van zijn beweringen natuurlijk niet bewezen zijn... Een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak "bewijzen" en indien dit een absolute voorwaarde zou zijn dan zou het merendeel van de vluchtelingen niet als dusdanig erkend worden. Het is dus vaak nodig om het voordeel van de twijfel te geven aan de eiser." (punt 2013 van de gids van UNHCR).

DAT « indien de twijfel blijft bestaan over de werkelijkheid van bepaalde feiten en de eerlijkheid van de eiser, dan stelt de formulering van deze twijfel niet vrij om zich in fine vragen te stellen betreffende het bestaan van een vrees om vervolgd te worden wat genoegzaam zou kunnen worden aangetoond niettegenstaande deze twijfel door elementen van de zaak die overigens voor bepaalden als bewezen worden beschouwd" (CCE, nr 891 van 28.10.2010)

DAT de verzoeker wacht op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen.

Dat de verzoeker meent dat de tegenpartij zijn asielaanvraag niet met de nodige nauwkeurigheid heeft onderzocht."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker uit het reisadvies beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat onder meer stelt dat *"de veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers"*.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een kopie toe van de overlijdensakte van zijn broer.

3.1.3. In een aanvullende nota van 9 maart 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *"Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 6 februari 2017.

3.1.4. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met de volgende stukken:

- de overlijdensakte van de broer van verzoeker met een voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 1).
- een USB akte met vier videofragmenten ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas (stuk 2).

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoeker opmerkt dat de aanwezigheid van een tolk *"noodzakelijkerwijze misverstaan met zich mee brengt"*, dient vastgesteld te worden dat noch verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch verzoeker of zijn advocaat tijdens zijn gehoor bij de Commissaris-generaal enige opmerking maakten betreffende vertaal- of andere communicatieproblemen met de aanwezig tolk (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 2; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2 en 16-17). Het louter *post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen van dergelijke problemen is dan ook laattijdig en kan niet worden aanvaard. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij de Commissaris-generaal gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal zijn aanvraag niet op strikte wijze heeft onderzocht omdat hij verzoeker opriep voor een tweede gehoor, dit gehoor vervolgens annuleerde en een beslissing tot weigering heeft genomen zonder verzoeker opnieuw op te roepen, dient opgemerkt te worden dat artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt dat *"De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor"*. Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de Commissaris-generaal verplicht is de asielzoeker een tweede maal te verhoren. De Commissaris-generaal was *in casu* dan ook niet verplicht verzoeker, na zijn verhoor van 16 juni 2016, opnieuw op te roepen voor verhoor. Uit het CGVS-interview blijkt overigens dat er nog een interview komt enkel als het nodig is (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 16).

De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. Zo bevatten verzoekers verklaringen ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot zijn werkzaamheden bij de lokale krant Imar Irak. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure dat hij werkzaam was als journalist voor de onafhankelijke krant Imar Irak vanaf 2012 tot drie maanden voor zijn vertrek (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 5). Tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal stelde verzoeker dat hij enkel werkzaam was als chauffeur voor deze krant, maar zelf geen stukken schreef en niet op de hoogte was van activiteiten van de krant (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9 en 14). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat hij wel degelijk werkzaam was als journalist en dat zijn *“werk er hoofdzakelijk in bestond om artikelen op te stellen voor deze lokale krant”*. Daarnaast stelt de Raad vast dat er tegenstrijdigheden zijn op te merken in verzoekers verklaringen omtrent de duur van zijn werkzaamheden bij de krant. Verzoeker verklaarde bij de Commissaris-generaal dat hij enkel gewerkt heeft bij de krant Imar Irak vanaf 2012 tot eind 2013 (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 1; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9), hetgeen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij er gewerkt zou hebben vanaf 2012 tot drie maanden voor zijn vertrek, zijnde juni 2014 (DVZ-verklaring, stuk 11, p.5). Verzoeker verklaarde bovendien dat hij weigerde om voor de milities te werken omdat hij student was (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 2; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 13-14), terwijl verzoeker eerder had verklaard dat hij afstudeerde in Koranwetenschappen in 2012 en geen vermelding maakte van een andere studie toen hem werd gevraagd naar zijn activiteiten in zijn land van herkomst (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verzoekers verklaringen dat hij werkzaam zou geweest zijn bij de lokale krant Imar Irak en bijgevolg ook zijn verklaring dat hij omwille van zijn profiel als journalist zou gedwongen gerekruteerd worden door de milities. Bovendien is het ongeloofwaardig dat de milities verzoeker zouden vragen om voor hen te werken als journalist, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat zij beschikken over eigen invloedrijke en prestigieuze tv-kanalen, zodat verwacht kan worden dat zij beroep zouden doen op hun eigen mankracht en expertise. Daarenboven kan vastgesteld worden dat de sjiiitische milities niet overgaan tot gedwongen rekrutering, aangezien zij kunnen rekenen op talrijke vrijwilligers aangetrokken door het loon dat een militielid ontvangt. Waar verzoeker opmerkt dat de sjiiitische milities hem viseerden omwille van zijn soennitische achtergrond, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier eveneens blijkt dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering van soennieten. Waar verzoeker opwerpt dat de gedwongen rekrutering werd gebruikt als tactiek om verzoeker, een soennitische moslim, uit het district weg te jagen, stelt de Raad vast dat het ongeloofwaardig is dat eerst de Mukhtar van verzoekers wijk en vervolgens een kapitein van AAH verzoeker nog een kans zouden geven om zich als vrijwilliger aan te melden bij de milities (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 13), hetgeen verdere afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat *“het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt nog versterkt door de tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen. Zo verklaarde u op het CGVS dat u eerst benaderd werd door de Mukhtar van uw wijk, dat u drie dagen later benaderd werd door kapitein M.A. en zijn soldaten en dat deze u vertelde dat u binnen de 2 of 3 dagen 30 000 dollar moest betalen (CGVS p13). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u echter dat u door leden van Al Hashd Al Shaabi gevraagd werd om binnen de 7 dagen een antwoord te voorzien en dat u anders 30 000 dollar zou moeten betalen (DVZ vragenlijst vraag 3.5). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u bedoelde dat er 7 dagen zaten tussen het bezoek van de Mukhtar en het bezoek van kapitein M.A. Dergelijk antwoord kan echter onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen, aangezien uw oorspronkelijke verklaring op de DVZ duidelijk betrekking heeft op de tijd die u werd gegeven om hen 30 000 te betalen en u zelf eerder op het CGVS verklaarde dat kapitein M.A. drie dagen na het bezoek van de Mukhtar naar uw huis was gekomen (CGVS p13, 15-16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit gehaald.”*

Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terechte motieven. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. Waar verzoeker opmerkt dat hem geen grote tegenstrijdigheid kan worden verweten, dient opgemerkt te worden dat vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar de arrestatie van twee van zijn broers en de daaropvolgende moord op één ervan, oordeelt de Raad dat, gezien de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas,

evenmin geloof kan gehecht worden aan deze feiten. Verzoeker slaagt er bovendien geenszins in om aan te tonen dat deze feiten verband zouden houden met zijn voorgehouden problemen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat uit deze feiten niet kan worden besloten tot een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Verzoeker legt verschillende documenten neer ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat verzoekers perskaart betreft, dient opgemerkt te worden dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst bovendien naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. A), met name de COI Focus "*Irak. Corruptie en documentenfraude.*" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Uit de foto van een vernield huis neergelegd door verzoeker kan niet worden aangetoond dat het verzoekers eigen huis betreft of dat het huis door een gerichte bomaanslag werd vernietigd. Waar verzoeker een overlijdensakte van zijn broer en een USB-stick neerlegt, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documentatie en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet vermogen te herstellen.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoeker aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. C en D) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "*Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP